

Gods plan

Lucas Hartong

Gods plan

Gods plan

© 2016 Lucas Hartong

Dit is een uitgave via *Brave New Books*

ISBN: 9789402142549

Eerste druk: maart 2016

Foto's omslag: © auteur

De geciteerde Bijbelteksten komen uit de Willibrord vertaling (KBS, 1995).

Hoewel alle zorgvuldigheid is betracht wat betreft bronvermeldingen kan bij eventuele twijfel contact worden opgenomen met de auteur.

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enigerlei wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*I hear a butterfly stirring
in the tiny soul of the caterpillar
I hear the dust dreaming
of eyes and great winds.*

- Charles Simic ¹

Voor alle oude en nieuwe vrienden.

Jullie leven is ongelooflijk kostbaar.

Intro

*Laten we op zoek gaan naar de wereld van de gevaarlijke verwondering.
Die plaats bestaat! Het is de plaats waar zowel kinderen als volwassenen
God kunnen vinden, ergens net voorbij de plek waar het pad ophoudt.*

Michael Yaconelli ²

Die middag in februari kwam ik erachter. Het was voorjaarsvakantie en zoals altijd waren wij naar ons vakantiehuis in Frankrijk getrokken. Het was bepaald niet warm, want je moet niet denken dat Frankrijk het hele jaar door een Côte d'Azur klimaat heeft. De eerste nacht was gewoon bitter koud. Zo koud, dat ik erover dacht om de volgende ochtend linea recta terug naar Nederland te rijden, maar ik beet door. Je kent het wel: niet opgeven, want je bent man.

De volgende dag kwam. De regen ook. Het bleef koud. Ik had mijn mountainbike dan wel klaar gezet in de keuken bij de buitendeur, maar de dag ging voorbij zonder ritje. Het vuur in de oliekachel snorde lekker en langzaam maar zeker begon het huis wat op te warmen. Langzaam, want voor je het vocht van de winter uit de vele meters natuurstenen muur hebt gestookt is het wel een aantal dagen verder. Weer kwam een koude nacht. Iets minder koud, dat dan weer wel.

Toen ik de volgende ochtend de gordijnen opentrok zag het er goed uit en in de loop van de ochtend kwam er zelfs een zonnetje door de wolken heen. Ik besepte: dit is mijn kans en harkte mijn fietskleding bij elkaar. Helm op, handschoenen aan, dikke jas aan en ik klikte in de pedalen. Nu wil het geval

dat ik felgele sokken heb. Van die duidelijk zichtbare neon gevallen, die ik dan ook nog eens over mijn onderbenen naar boven trek. Die kleur was al spoedig verdwenen zodra ik van het asfalt afging en de bospaden opreed, die overal in de omgeving van ons huis te vinden zijn.

Al schakelend en de regenplassen enigszins ontwijkend genoot ik van de omgeving. Omdat *Strava* aanstond op mijn mobiele telefoon reed ik stevig door, maar veel kleine geulen en slootjes die in de zomer onzichtbaar aanwezig waren, waren in deze periode van het jaar nadrukkelijk bezig zich te presenteren. Regelmatig moest ik stoppen om eerst zelf over de stroompjes te springen, waarna ik mijn mountainbike er doorheen sleurde. Nu hoor ik sommigen denken: daar scheur je toch lekker op je fiets doorheen? Wie gaat er nu afstappen? Goede opmerking.

Ik denk dat ik nog steeds te netjes ben. Veel te netjes. Van mijn ouders leerde ik van jongs af aan dat je je kleren niet vies maakt. Stel je voor dat ze meer dan één keer per week in de was moesten! Dus zorgde je ervoor dat je niet op je dak kreeg en hield je je kleren zoveel mogelijk schoon. Dat idee is eigenlijk nooit meer uit mijn hoofd gegaan. Te netjes opgevoed, waardoor ik het op ruim 50 jarige leeftijd niet waagde dwars door de plassen en geulen in Frankrijk te raggen. *Tant pis*.

Slippend over de modderige bospaden wist ik op een bepaald moment weer een asfaltweg te bereiken, waarna de rit naar het volgende kleine dorp aanmerkelijk soepeler en vooral *droger* verliep. De modder spatte dan wel van mijn brede banden af tegen de eens felgele sokken, maar die kon zelfs ik als man wel wassen in een sopje. Na het dromerige dorp kwam de laatste stevige heuvel richting de plaats waar ons huis stond. Een berg in mijn ogen. Ik houd van raggen over vlak terrein, maar klimmen is aan mij eigenlijk niet besteed en dus klom ik in de pedalen en zette aan.

Het eerste stuk naar boven ging nog wel, maar al spoedig stond ik uit te hijgen bij een notenboom. Een Fransman die voorbij kwam gereden keek mij mismoedig aan. Ik meende zelfs even een zweem van een glimlach te herkennen, maar daarin kan ik mij vergissen. Daar stond ik dan. Op nog niet eens de helft van de heuvel had ik een andere strategie nodig, want deze werkte niet. Met volle vaart aan komen rijden en vervolgens als een gek moeten terugschakelen was duidelijk niet de juiste benadering.

Dat was ik mijn hele leven wel gewend: stevig doorzetten en waar nodig of wenselijk even terugschakelen. Snelheid erin houden. Niet aarzelen, maar doen. Niet teveel veranderen van tactiek, maar koppig vasthouden aan hoe het altijd ging. Onder die notenboom viel echter opeens een muntje. Ik besloot op mijn mountainbike te stappen en helemaal terug te schakelen tot bijna de lichtste versnelling en daarmee de rest van de heuvel te beklimmen. De eerste tientallen meters trapte ik als een wilde in het rond vanwege de redelijke snelheid die ik nog uit mijn benen geperst kreeg, maar hoe verder de heuvel onder mij verdween, des te langzamer ik ging. *Maar ik ging!* Ik blééf gaan. Het ging niet snel, maar ik kwam boven. Zonder stoppen. Ik was trots op mezelf. Nieuwe benadering, nieuw resultaat.

En toen kwam ik erachter. God spreekt door de dagelijkse omstandigheden heen. Als je goed luistert en een opmerkzaam oog en oor hebt leer je elke dag weer opnieuw naar jezelf en die omstandigheden kijken. Door dit simpele gebeuren beseftte ik namelijk opeens dat Hij ons vraagt om dingen niet automatisch steeds hetzelfde te doen, maar *anders*. Ik bedacht dat God elke dag *nieuwe* wijn en *verse* olie wil geven. We denken zo vaak dat we voorlopig nog wel toe kunnen met wat wij van en over Hem weten. We varen op de automatische piloot door dit leven en laten alles gebeuren. Daardoor is ons leven als christen voorspelbaar geworden. Welk woord hoor ik je daar zeggen? Sleur? Ja, dat beschrijft het ook.

Door de sleur zijn wij moe en afgemat geraakt. We halen de top van de heuvel in ons leven net niet of eigenlijk: regelmatig helemaal niet! We staan uit te hijgen onder een notenboom en denken: balen. Dit gaat 'm niet worden vandaag. Vandaag geen bijzondere momenten met God. De olie is op. De wijn is verwaterd. En terwijl andere christenen meewarig glimlachend voorbij rijden in hun geestelijke auto heb jij van die dagen dat je denkt: ik hang mijn geestelijke mountainbike aan die notenboom en loop wel naar Huis. Maar God heeft een heel ander idee. Een beter idee.

In Johannes 6 lezen we dat veel mensen die Jezus uit nieuwsgierigheid volgen zich van Hem afkeren. In hun ogen blijkt Hij uiteindelijk een regelbreker, een lasteraar, een foute man. Ze haken af. Petrus echter zegt: *'So what?'* Dan maar het risico nemen, de stap wagen en het avontuur aangaan. Hij had geen idee waar het allemaal op uit zou draaien, maar stapte in de achtbaan. Waarom deed hij dat wel en al die anderen niet?

Waarom durfde Petrus het aan met Jezus en lieten al die anderen Hem in de steek, met de enkele overgeblevenen die wel doorgingen? Er was immers niets zeker. Petrus kreeg geen enkele garantie, geen bankpasje en geen uitkering. Er stond geen bureau met gegarandeerd inkomen klaar. Geen 'Jesus Ministry International'. Maar hij geeft ons het antwoord. Een antwoord dat onder de notenboom uitgesproken zou kunnen worden, als je staat uit te hijgen en niet meer weet hoe je die heuvel opkomt. Je hebt geen idee waar dit gaat eindigen. Petrus roept het uit: "*Heer, naar wie moeten we dan gaan? Bij U zijn woorden van eeuwig leven*" (vs. 68).

Wat een statement, wat een spotlight dat het toneel van Petrus' leven opeens verlicht. Pats. Petrus realiseerde zich opeens: ik kan nergens anders heen om mijn hartsverlangen vervuld te krijgen! Hij hongerde zo ontzettend naar echtheid. Heimwee naar de volle waarheid. Het was absoluut geen roekeloze overgave of uitroep van 'baat het niet, het schaadt ook niet'. *Veel meer dan dat*. Het kwam van diep uit zijn menselijke ziel. Petrus was bereid om zeer bewust los te laten, om Hem te ontvangen. Je leven loslaten om Zijn leven te ontvangen. Reikhalzend verlangen naar Gods plan.

Dit leven draait niet om krijgen, maar om geven. Het gaat in essentie niet om leiden, maar om volgen. Vergeet verwerven en vasthouden en laat los. Zoek niet naar *antwoorden* op vragen, maar naar *Zijn aanwezigheid*. Verstandig en netjes ben je al lang genoeg geweest. Je ouders hebben je geleerd om je bord leeg te eten, je kleren schoon te houden en goed uit te kijken met wie je vrienden wordt. Niets mis mee, maar een avontuurlijk leven leiden heeft toch andere ingrediënten nodig. Je krijgt in dit leven gegarandeerd de keuze: een keurig christelijk leventje leiden of gaan voor het diepere avontuur met Jezus. Je leven zodanig aan Hem overgeven dat je niet weet wat je overkomt. Je bestaan trilt op haar grondvesten want Jezus heeft bij je aangebeld *en je hebt de deur open gedaan*. Daarna is niet alles perfect geworden, maar je gebroken leven is wel door Hem geheeld. Wat meer is: je avontuur met Hem is begonnen en die heuvel ben je gaan beklimmen op Zijn manier. Niet snel, maar wel met resultaat.

Maar ja, zul je zeggen. Ik sta op dit moment nog steeds bij die notenboom uit te hijgen en ben bang dat als ik het op een andere manier ga proberen ik vandaag niet meer thuis kom. Voor mijn part moet ik verder gaan lopen,